

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **A. B.**, státní příslušnost Irácká republika
bytem P.

zastoupeného C. D., obecnou zmocněnkyní,
sídlem P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2022, čj. OAM147-25/MK-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 12. 1. 2023, doručenou soudu dne 16. 1. 2023, domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 6. 12. 2022, čj. OAM-147-25/MK-2022 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti modré

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

karty dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 46f odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“), neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

2. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení.
3. Žalovaný následně poukázal na relevantní právní úpravu, přičemž konstatoval, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, jak vyplynulo z utajované informace vztahující se k osobě žalobce poskytnuté bezpečnostní složkou pod čj. V152/2022-OAM v režimu utajení ve stupni „VYHRAZENÉ“ (dále jen „**Utajovaná informace**“). Žalovaný zdůraznil, že Utajovaná informace je jediným podkladem tohoto rozhodnutí. S poukazem na judikaturu správních soudů žalovaný dodal, že správní orgán tak není povinen zkoumat pravdivost utajované informace, ale je povinen se zabývat její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností.
4. Utajovaná informace podle žalovaného obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání žalobce ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajícím se jeho soukromého i pracovního života, včetně zasazení do časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání žalobce je podle žalovaného také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které žalobce představuje pro bezpečnost České republiky, neboť jeho jednání směřuje přímo proti bezpečnostním zájmům České republiky. Utajovaná informace popisuje podle žalovaného konkrétní činy žalobce, které jsou ve svém souhrnu schopny přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele. Informace je prostá názorů a domněnek, naopak jejím obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění. Obsahem utajovaných informací je popis jejich zdroje i způsob jejich získání a vystihuje nenáhodný a dlouhodobý charakter aktivit žalobce, které jsou pro Českou republiku nepochybně nežádoucí. S ohledem na aktivity žalobce směřující proti zájmům České republiky také podle žalovaného z obsahu Utajované informace vyplynul charakter a závažnost hrozby pro Českou republiku, potažmo evropské státy. Původce Utajované informace přitom dle žalovaného jasně uvedl, že žalobci lze sdělit pouze skutečnost, že existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. V Utajované informaci dále původce podle žalovaného uvedl důvody, pro které nelze žalobce seznámit s více skutečnostmi, neboť by to ohrozilo důležitý zájem sledovaný příslušnou zpravodajskou službou.
5. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že z Utajované informace je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahuje se k delšímu časovému období a poskytuje takové podklady pro rozhodnutí, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti. Informace je dále dle žalovaného přesvědčivá minimálně do té míry, že lze na jejím základě usoudit, že jednání či chování žalobce je nebo by bylo v budoucnu způsobilé vystavit bezpečnost České republiky ohrožení. Informace je také podle něho relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti, neboť bylo na základě poskytnutých poznatků zjištěno, že by mohl žalobce ohrozit bezpečnost České republiky. Zejména jsou však podle žalovaného z Utajované informace „*zřejmé takové skutečnosti týkající se [žalobce], na základě*

kterých lze usoudit, že by jeho jednání mohlo směřovat proti zájmům České republiky, což by ve svém důsledku mohlo vést až k ohrožení bezpečnosti České republiky“. V poskytnuté informaci bylo jednání žalobce dle žalovaného dostatečně popsáno, zdrojem těchto informací je nadto operativní činnost zpravodajské služby. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce je dán důvod pro neprodlení doby platnosti jeho modré karty podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 v návaznosti na § 42f odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

6. Žalovaný dále popsal úvahy, na jejichž základě uzavřel, že neprodlení platnosti modré karty není na daném skutkovém půdorysu nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Vyložil důvody, pro které dospěl k závěru, že by ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území bude nepochybně jistým zásahem do soukromého života žalobce, nepůjde však o zásah svou intenzitou mimořádný a nepřiměřený vzhledem k důvodům zamítnutí jeho žádosti.
7. V reakci na vyjádření žalobce ze dne 9. 11. 2022 pak žalovaný sdělil, že riziko ohrožení bezpečnosti státu ze strany cizince sestává z posouzení celé řady skutečností – různých aspektů dosavadního jednání cizince, a neodvídá se tudíž nutně od existence odsouzení pro trestný čin či trestního stíhání cizince. Pouze na základě skutečností, že žalobce nemá záznam v evidenci Rejstříku trestů v České republice či Iráku a Kuvajtu, nelze bez dalšího automaticky uzavřít, že by nemohl představovat ohrožení bezpečnosti státu. V Utajované informaci je dle žalovaného zachycen popis jednání žalobce dlouhodobého charakteru vyplývající z několikaletého získávání a shromažďování informací příslušnou bezpečnostní složkou, které probíhalo právě v době působení žalobce na území České republiky. Podle žalovaného pak nelze od něho v žádném případě očekávat, že bude žalobci specifikovat doklady, které by měly vyvrátit obsah Utajované informace. Žalovaný přitom popsal důvody, pro které nevyhověl ani návrhu žalobce na provedení jeho osobního výslechu.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě předeslal, že nemůže správnímu soudu předestřít konkrétní žalobní body, argumentaci a důkazy, kterými by mohl vyvrátit domněnku o možném ohrožení bezpečnosti České republiky, proto soud požádal o podrobné prozkoumání této informace v návaznosti na konkrétní okolnosti případu a osobu žalobce v souladu s požadavky ustálené judikatury.
9. Námitkami soustředěnými soudem pod **první žalobní bod** žalobce namítal nezákonnost Napadeného rozhodnutí, jež spatřoval v nedostatečně zjištěném skutečném stavu věci, v nesprávném právním posouzení věci a v nesprávném hodnocení důkazů, kdy žalovaný podle něho nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, nýbrž vycházel pouze z Utajované informace, ke které se žalobce nemohl a nemůže vyjádřit. Žalobce podotknul, že je bezúhonnou osobou, což také žalovanému prokázal výpisy z rejstříků trestů z České republiky, Iráku, a Kuvajtu. K žalobě připojil rovněž výpis z rejstříku trestů ze Spojených arabských emirátů, který nedoložil v průběhu řízení před žalovaným, neboť jej nestihl opatřit do doby vydání rozhodnutí ve věci.
10. Závěr, dle něhož žalovaný není oprávněn přezkoumávat pravdivost a důvěryhodnost informace poskytnuté bezpečnostní službou, podle žalobce odporuje právu na spravedlivý proces. Stupeň utajení Utajované informace nasvědčuje podle žalobce tomu, že se nejedná o informaci s potenciálem vážného ohrožení bezpečnosti České republiky, a může se tak

skutečně jednat o situaci, kdy je osoba toliko prověřována v souvislosti s možným spácháním přečinu.

11. K charakteru informace bylo uvedeno podle žalobce toliko, že z ní vyplývá potenciál přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele, což žalobce označil za nedostatečně konkrétní.
12. Samotná skutečnost, že informace je výsledkem operativní činnosti, podle žalobce automaticky neznamená, že je ve vztahu k jeho osobě způsobila navodit oprávněnou obavu o ohrožení zájmů České republiky. Žalobce dodal, že pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu – modré karty, je nezbytné, aby ohrožení bezpečnosti bylo dostatečně vážné, skutečné a aktuální. Procesní záruky poskytnuté Směrnicí Rady (EU) 2009/50/ES ze dne 25. května 2009 o podmínkách pro vstup a pobyt státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci (dále též „**Směrnice**“), stanovuje pro držitele modrých karet značné procesní záruky, které musí být dodrženy, o to víc, jedná-li se o situaci, kdy nebude vyhověno žádosti o prodloužení již existujícího pobytového oprávnění. V tomto směru žalovaný nedostal podle žalobce své povinnosti tyto záruky poskytnout a řádně a nestranně posoudit skutečnou relevanci Utajované informace ve vztahu k možnému ohrožení bezpečnosti České republiky. K tomu žalobce poukazoval na závěry vyplývající z jím označené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
13. Pod **druhým žalobním bodem** pak soud koncentroval námitky, jimiž žalobce upozorňoval na to, že žalovaný nedostatečně přezkoumal zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a přiměřenost rozhodnutí s ohledem na závažnost podezření bezpečnostní služby v kontrastu k celkovému osobnímu profilu žalobce a jeho zázemí na území České republiky. Poukázal na rozdílnou intenzitu zásahu do individuálních práv nejen ve vztahu mezi vyhoštěním z území a zákazem vstupu v porovnání s neudělením pobytového oprávnění, ale také ve vztahu mezi neudělením pobytového oprávnění a jeho neprodloužením, kdy v posléze uvedeném případě před takovým rozhodnutím cizinec na území již delší dobu pobyt realizoval a má na území v závislosti na délce svého pobytu vytvořené hlubší vazby. Žalobce dodal, že bezpečnostní hledisko je v tomto ohledu diskvalifikující pro budoucí žádosti o vydání pobytového oprávnění dokonce ve větší míře, než zákaz vstupu pojíci se s vyhoštěním z území. Cizinec pak nadto, není-li si vědom svého jednání, které by bylo vnímané jako potenciálně ohrožující, nemůže se tohoto jednání do budoucna vyvarovat.
14. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že pokud pobývá na území pouhých osm let, nemůže se v žádném případě jednat o nepřiměřený zásah, neboť podle žalobce jde o více než dostatečnou dobu na vytvoření tak pevných vazeb, že pouhá ztráta pobytového oprávnění znamená intenzivní zásah do soukromého života jednotlivce. K tomu žalobce poukazoval na podmínky spočívající v délce pobytu pro získání povolení k trvalému pobytu, resp. pro získání státního občanství ČR. Dobu osmi let tak podle žalobce nelze považovat za krátkou dobu, když sám zákonodárce předpokládá po 10 letech pobytu na území dostatečný stupeň integrace a pevnost vazeb pro možnost udělení státního občanství.
15. Posouzení přiměřenosti zásahu se pak podle žalobce orientuje pouze na podnikatelskou činnost žalobce, nikoliv však již na jeho zaměstnanecký poměr, který je s ohledem na to, že je žalobce držitelem modré karty, také účelem pobytu na území. Žalobce bude muset nejenom přerušit svou zaměstnaneckou činnost, ale také podnikatelskou činnost, která bude

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nemožností pobytu na území značně ovlivněna. Byť se lze podnikání věnovat i ze zahraničí, osobní účast na obchodních jednáních a vedení společnosti je v mnoha ohledech nenahraditelná a ztráta pobytového oprávnění přímo znemožňuje fyzickou účast žalobce v důležitých okamžicích vedení společnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 10. 2. 2023 setrval na své argumentaci uplatněné v Napadeném rozhodnutí.
17. K námitkám soustředěným soudem pod **první žalobní bod** žalovaný nepopřel, že žalobce byl použitím Utajované informace jako podkladu pro vydání rozhodnutí omezen na svých procesních právech, když nebyl obeznámen s konkrétními důvody pro zamítnutí jeho žádosti. S ohledem na obsah Utajované informace je však toto omezení podle žalovaného důvodné. Dle původce Utajované informace nadto nebylo možné sdělit žalobci více skutečností, neboť by to ohrozilo zájem sledovaný příslušnou zpravodajskou službou. Žalovaný zopakoval, že vychází z Utajované informace jako takové, nepřezkoumává a ani není oprávněn přezkoumávat její pravdivost. V tomto konkrétním případě nemá žalovaný důvod pochybovat ani o věrohodnosti Utajované informace, neboť tato podle něho obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, detailně popisuje konkrétní jednání žalobce, stejně jako zdroje a způsob získání utajovaných informací. Zjištěné aktivity žalobce pak směřují proti zájmům České republiky. Žalovaný dodal, že „*možnost, že by nějakým podáním směřujícím na Policii ČR způsobil konkurent žalobci zánik pobytového oprávnění, je naprosto nereálná*“. Co se týká stupně utajení, není dle žalovaného podstatné, v jakém režimu utajení byla informace poskytnuta. Žalovaný přitom na tomto místě ve svém vyjádření k žalobě oproti odůvodnění Napadeného rozhodnutí konkrétněji doplnil, jaká skutečnost z Utajované informace vyplývala. Utajovaná informace byla žalovaným vyhodnocena jako dostatečně relevantní pro zamítnutí žádosti o prodloužení modré karty, ze skutečností v ní uvedených jednoznačně vyplývá nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky.
18. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami soustředěnými soudem pod **druhý žalobní bod**. Posouzením přiměřenosti se dostatečně zabýval již v Napadeném rozhodnutí, když uvedené poměřoval ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti státu a ochraně zájmu státu a společnosti. Žalobce totiž na území podle žalovaného vyvíjí činnost, která směřuje proti bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Žalovaný stran soukromého a rodinného života vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v řízení uvedl sám žalobce, a dále ty, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti. Žalovaný připustil, že osm let pobytu na území není úplně nezanedbatelná doba, nicméně stále se dle něho jedná jen o malou část života žalobce oproti té, kterou strávil ať již v zemi původu nebo v některé jiné zemi. Z cestovního dokladu žalobce vyplývají podle žalovaného jeho časté cesty do země původu, ale i do ostatních zemí Blízkého východu, žalobce má rovněž platné pobytové oprávnění ve Spojených arabských emirátech. Manželka a děti žalobce nejpozději v roce 2018 svůj pobyt na území ukončily, rodinu tedy žalobce na území již nemá. Pokud by žalobce měl k České republice vytvořené opravdu silné vazby, integroval se do jejího prostředí a hodlal zde pobývat i do budoucna, lze se dle žalovaného domnívat, že by již žádal o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce je na území zaměstnaný, nicméně jedná se o zaměstnání ve společnosti, v níž je společníkem a jednatelem, proto žalovaný v Napadeném rozhodnutí hovořil o možnosti výkonu jednatelské činnosti i z jiného místa. Žalovaný zdůraznil, že žalobcovu zájmu na ochraně soukromého a rodinného života v tomto případě silně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

konkuruje zájem na zachování bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Právě tyto hodnoty žalobce svým jednáním ohrožuje do té míry, že není žádoucí mu na území České republiky dále prodlužovat jeho modrou kartu.

V. Původní rozsudek Městského soudu v Praze, zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

19. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 4. 2023, č. j. 18 A 2/2023 - 26 (dále jen „**Původní rozsudek Městského soudu**“), zrušil Napadené rozhodnutí z toho důvodu, že skutkový stav nemá oporu ve spise, a to podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Na základě kasační stížnosti podané žalovaným však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 8. 2023, č. j. 7 Azs 100/2023 - 21 (dále jen „**Rozsudek NSS**“), zrušil Původní rozsudek Městského soudu a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„na (přínejmenším potenciální) škodlivost jednání žalobce nelze hledět izolovaně optikou pouze konkrétní aktivity samotného žalobce, nýbrž všech skutečností, které posuzovaná utajovaná informace podrobně popisuje. Pro závěr o rizikovosti žalobce, respektive jeho jednání z hlediska ohrožení bezpečnosti státu jsou tedy podstatné rovněž ty skutečnosti, které se zdánlivě netýkají jeho vlastního jednání, nýbrž popisu fungování relevantního prostředí. Zasazují totiž poznatky týkající se jednání žalobce do kontextu ohrožení bezpečnosti státu“*.
21. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„podstatné je, že utajovaná informace obsahuje reprodukci poznatků o nikoliv náhodných, ojedinělých či jednorázových kontaktech, které svědčí o vazbě žalobce na prostředí vyvíjející pokračování činnosti proti zájmům České republiky, která byla v soukromé rovině rozvíjena. Je rovněž (v míře možné s ohledem na zabránění ohrožení činnosti zpravodajské služby) popsáno, jakým způsobem byly poznatky o relevantních kontaktech žalobce zachyceny (získány). Prvotní pravděpodobnostní úsudek zpracovatele informace je přitom doplněn dalšími relevantními faktografickými údaji ze soukromého i pracovního života žalobce, jakož i popisem obvyklého fungování relevantního prostředí. Ze souhrnu všech poznatků zpravodajské služby je pak možno v posuzované věci s dostatečně vysokou pravděpodobností usuzovat na zásadně nežádoucí (a současně přínejmenším potenciálně škodlivé) směřování žalobce. Závěrečné hodnocení zpracovatele utajované informace o „prokázání“ rozhodné skutečnosti je tak logickým vyústěním shromážděných skutkových zjištění, nikoliv prostým názorem zpracovatele informace, který by byl v rozporu s prve vysloveným pravděpodobnostním úsudkem“*.
22. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud vrátil věc k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze, který je nyní vázán právním názorem kasačního soudu vyjádřeným v Rozsudku NSS, tedy že pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti modré karty postačuje existence důvodného nebezpečí, že by její držitel mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, přičemž obava z takového důvodného nebezpečí je v posuzovaném případě namístě a je dostatečně podložena obsahem spisového materiálu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

napadeného rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, žalobce s takovým postupem po poučení soudem v pokračujícím řízení výslovně souhlasil a souhlas žalovaného s takovým postupem byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován. Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaného důkazního prostředku – výpisu z rejstříku trestů vedeného ve Spojených arabských emirátech. Konání jednání za účelem provedení tohoto důkazního prostředku, který nebyl součástí správního spisu, soud považoval za nadbytečné. Provedení tohoto jediného důkazního prostředku by z dále podrobně rozvedených důvodů nemělo pro věcné posouzení žaloby žádný význam.

24. V předmětné věci je podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným otázka, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění (modré karty) zamítl na základě obsahu Utajované informace.
25. Soud se nejprve věnoval námitkám, jimiž žalobce **pod prvním žalobním bodem** poukazoval na nezákonnost Napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, následném nesprávném hodnocení důkazů a nesprávném právním posouzení. Žalobce přitom v tomto kontextu kromě jiného poukazoval na porušení práva na spravedlivý proces s tím, že žalovaný vycházel toliko z obsahu Utajované informace, k níž se žalobce nemohl a nemůže vyjádřit. Vyjádření žalovaného k obsahu Utajované informace není dle žalobce dostatečně konkrétní, přičemž i stupeň jejího utajení dle něho nesvědčí pro závěr o potenciálu vážného ohrožení bezpečnosti České republiky.
26. Soud předesílá, že otázkou, v jakém rozsahu má účastník řízení právo seznámit se s obsahem utajované informace, se ve své recentní rozhodovací praxi opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud (srov. především rozsudky ze dne 10. 3. 2022, čj. 10 Azs 521/2021 - 43, ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021 - 47, publ. pod č. 4328/2022 Sb. NSS, či ze dne 16. 2. 2022, čj. 6 Azs 352/2021 - 38). Uvedená otázka má přitom dva dílčí aspekty [(i.) s jakými informacemi by měl být cizinec seznámen již ve správním řízení před vydáním rozhodnutí a (ii.) jaký je nezbytný obsah odůvodnění správního rozhodnutí vydávaného v takových případech], které se nicméně do jisté míry prolínají.
27. Pokud jde o první naznačenou otázku, soud připomíná, že podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. Z tohoto pravidla je pak ve druhé větě předmětného ustanovení stanovena výjimka, dle které „[v] případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis“.
28. Podle § 17 odst. 3 správního řádu „[z] důvodu ochrany utajovaných informací a z důvodu ochrany jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, se v případech stanovených zákonem část písemností nebo záznamů uchovává odděleně mimo spis. Odděleně mimo spis se uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující

utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí“.

29. Podle § 169m odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. „*[p]ísemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí“.*
30. Podle § 169m odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. „*[j]sou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi“.*
31. Podle § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. „*[v]yjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí“.*
32. V rozsudcích čj. 10 Azs 521/2021 - 43 a čj. 10 Azs 438/2021 - 47 Nejvyšší správní soud upozornil, že v přístupu k právu zakotvenému v § 36 odst. 3 správního řádu je třeba s ohledem na druhou větu tohoto ustanovení rozlišovat situace (resp. řízení), ve kterých je rozhodováno o *právním nároku* účastníka, a ve kterých není. Konstatoval, že prvně uvedení účastníci „s právním nárokem“ mají procesní právo seznámit se s utajovanými podklady, je-li to možné, pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Naproti tomu účastníci jiní „bez právního nároku“ na výsledek řízení procesní právo seznámit se s utajovanými podklady rozhodnutí nemají.
33. V nyní projednávané věci jde o rozhodnutí týkající se modré karty, ve vztahu k němuž lze podle stanoviska soudu přiměřeně vyjít ze závěrů, jež Nejvyšší správní soud vyslovil k institutu zaměstnanecké karty v bodech 17 a násl. rozsudku čj. 10 Azs 438/2021 - 47. Konstatoval přitom, že v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. Soud na tam uvedené důvody pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje s tím, že i v případě prodloužení platnosti modré karty, jež je co do aplikace závěrů vyslovených k zaměstnanecké kartě srovnatelným institutem, jde o zvláštní typ pobytového oprávnění relativně komplexně upravený v § 42i zákona č. 326/1999 Sb., ve vztahu k němuž systematika zákona, kasačním soudem připomenutá judikatorní východiska, jakož i obsah příslušné Směrnice z důvodů obdobných těm u zaměstnanecké karty, svědčí o nenárokovosti výsledku tohoto řízení. Není-li optikou těchto východisek na vydání modré karty právní nárok, nelze dovozovat, že by bylo v případě rozhodování o prodloužení platnosti již vydané modré karty rozhodováno, slovy § 36 odst. 3 správního řádu, o právním nároku účastníka řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

34. Kasační soud nicméně v rozsudku čj. 10 Azs 438/2021 - 47 zdůraznil, že z uvedeného rozlišení nevyplývá, že by účastník v případech, kdy není rozhodováno o jeho právním nároku, „neměl alespoň v obecné rovině právo na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Poslední věta § 36 odst. 3 správního řádu totiž jen říká, že nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí. Poslední věta se však nijak nedotýká práva účastníka na to, aby mu správní orgán sdělil alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají (shodně VEDRAL, dílo cit. v bodě [16] shora, s. 269 a s. 271). NSS zdůrazňuje, že povinnost správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu míří na sdělení nějakých „skutečností“, byť v obecné rovině, nikoli jen na sdělení předběžného právního hodnocení“.
35. Jak v tomto směru zdůraznil Nejvyšší správní soud v právě připomínaném rozsudku, „[p]ovinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (roz. skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ též v požadavcích práva Evropské unie. Článek 47 první pododstavec Listiny základních práv Evropské unie stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených uvedeným článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Právě k zaručení dodržování tohoto základního práva v rámci Unie ukládá čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o Evropské unii členským státům povinnost stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie.
- Právo Evropské unie konkrétně vyžaduje, aby cizinec byl seznámen alespoň s podstatou důvodů (angl. „the essence of the grounds“, franc. „la substance des motifs“), na jejichž základě stát vůči cizinci provedl nějaké opatření, jako je např. ukončení pobytového titulu nebo odepření vstupu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11). Soudní dvůr zdůraznil právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, a to včetně zásady kontradiktornosti. Soudní dvůr uznává, že v určitých případech může poskytnutí utajených důkazů „přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních orgánů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit“ (výše citovaný rozsudek ZZ, C-300/11, bod 66). Vnitrostátní soud pak musí zvážit, zda a v jakém rozsahu může omezení práva cizince na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází sporné rozhodnutí, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů (tamtéž, bod 67). Vnitrostátní soud však musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „podstatě důvodů“, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, „způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů“ (tamtéž, bod 68)“.*
36. Jak přitom uzavřel kasační soud (viz body 31 až 33 poukazovaného rozsudku), aby bylo možné akceptovat omezení, že v odůvodnění rozhodnutí se pouze konstatuje, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, aniž byl důvod nevyhovění žádosti podrobně sdělen, musí ohrožení zde uvedených jednotlivých hodnot, které představují bezpečnostní riziko pro stát, dosahovat obdobně vysokého stupně. Znepřístupněny mají tedy být podle § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jen informace, podle kterých cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví. Takové vymezení bezpečnostních rizik je sice značně obecné; to lze ovšem přičítat tomu, že význam jednotlivých konkrétních bezpečnostních rizik se časem může změnit, přičemž některá bezpečnostní rizika se mohou objevit nově a naopak některá svým významem mohou ustoupit do pozadí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001,

sp. zn. Pl. ÚS 11/2000). Při posuzování těchto rizik, resp. při hodnocení, zda ze stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky vyplývá, že je podmínka bezpečnostního rizika naplněna a žádost má být proto zamítnuta, musí správní orgán v individuálních případech respektovat princip proporcionality a rozlišovat jednotlivé stupně bezpečnostních rizik. Správní orgán nemusí a nemůže v odůvodnění sdělovat konkrétní a podrobné informace podle napadeného ustanovení toliko v případě, kdy se jedná o relevantní, a nikoliv zcela marginální bezpečnostní riziko. Pouze v takovém případě totiž platí, že vyjádření bezpečnostního důvodu, pro který správní orgán žádost zamítne, reálně může v konkrétním případě představovat ohrožení bezpečnosti státu či třetích osob (srov. P. Molek, V. Šimíček. Udělování státního občanství – Na cestě od milosti státu k soudně přezkoumatelnému správnímu uvážení. *Právník* č. 2/2005, s. 154) a jen v takovém případě může být zákonná výjimka z povinnosti konkrétně uvést daný důvod zamítavého rozhodnutí legitimní.

37. V posuzované věci žalovaný do správního spisu zařadil před vydáním rozhodnutí úřední záznam ze dne 26. 9. 2022, čj. OAM-147-21/MK-2022, jehož prostřednictvím byl žalobce, který posléze do spisu nahlédl, seznámen s tím, že v jeho případě bude pro vydání rozhodnutí podkladem také Utajovaná informace. Žalobce byl poučen toliko o tom, že s ohledem na povahu podkladů není možné, aby se s nimi jakkoli seznámil, neboť by došlo ke zmaření účelu utajení. Žalovaný zdůraznil, že původce Utajované informace jasně uvedl, že žalobci lze sdělit toliko skutečnost, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
38. Žalovaný tak případ žalobce již v této fázi řízení fakticky podřadil pod ustanovení § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., které předpokládá, že cizinci nebude v případě, je-li dán kvalifikovaný důvod předpokládaný tímto ustanovením, sděleno ani v rozhodnutí vydaném v řízení (a tím spíše tedy před jeho vydáním) nic jiného, než že důvodem rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu.
39. Posouzení, zda bylo optikou výše uvedeného nepřipustně, nebo naopak přípustně zasaženo do práva žalobce na seznámení se s rozhodnými skutkovými okolnostmi, je tedy za této situace závislé na tom, zda žalovaný správně vyhodnotil skutkový půdorys posuzované věci jako naplňující parametry předpokládané ustanovením § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., resp. na tom, že ohrožení uvedených jednotlivých hodnot, které představují bezpečnostní riziko pro stát, dosahovalo v nynější věci obdobně vysokého stupně.
40. Pokud by tomu tak bylo a jednalo se o relevantní, a nikoliv zcela marginální bezpečnostní riziko a vyjádření bezpečnostního důvodu, pro který byla žádost zamítnuta, mohl skutečně představovat ohrožení bezpečnosti státu či třetích osob, bylo by v souladu s dříve uvedeným nesdělení konkrétnějších informací stran důvodů zamítavého rozhodnutí legitimní. Žalobci by tak mohlo být za této situace přípustně (způsobem nezakládajícím procesní vadu, jež by měla vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí) sděleno toliko to, že na podkladě poznatků plynoucích z Utajované informace existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. V takovém případě by totiž s ohledem na shora uvedené platilo, že žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí srozumitelněji a konkrétněji vysvětlit svůj postup, a to právě s ohledem na aplikovaný režim utajení podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce.
41. Městský soud v Praze dále shodně jako kasační soud ve své rozhodovací praxi reflektuje, že jistá omezení v rozsahu odůvodnění správního orgánu, který pracuje s utajovanými

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

informacemi, jsou nezbytná, plynou z povahy věci a odpovídají ústavně chráněným hodnotám. Pokud by snad v odůvodnění správního rozhodnutí musel správní orgán přesně a jmenovitě uvést veškeré skutečnosti, které z utajovaných informací plynou, ztratilo by jejich utajení smysl a takový postup by ohrozil jiná ústavně chráněná práva a hodnoty, typicky ochranu bezpečnostních zájmů státu a ochranu práv jiných osob (srov. v jiném kontextu nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, bod 55). Toto omezení práva na spravedlivý proces je však vyváženo tím, že do utajovaných informací nahlíží soudy.

42. Co se týče samotného obsahu Utajované informace, všichni tři členové osmnáctého senátu zdejšího soudu se v souladu s požadavky plynoucími z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu osobně s utajovanými skutečnostmi, které byly uchovávány odděleně od správního spisu v této věci, seznámili.
43. Podstata žalobní argumentace, kterou soud soustředil pod prvním žalobním bodem, míří do zpochybnění dostatečného zjištění skutečného stavu věci, do nesprávného hodnocení důkazů, kdy žalovaný podle žalobce nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a s tím souvisejícího nesprávného právního posouzení věci.
44. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011 - 101 (jehož závěry citoval i Rozsudek NSS) platí, že *„[z]jištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmkoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu“*. Ve vztahu k informacím poskytovaným zpravodajskou službou Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2013, čj. 3 As 63/2012 - 25, jehož závěry rovněž kasační soud v Rozsudku NSS akcentoval, dodal, že *„[s]právní soudy naopak nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů poskytnutých zpravodajskou službou, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy (viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 68/2008-101, a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 9/2011-70 ...). To však neznamena, že by soudy ve správním soudnictví nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k předmětnému bezpečnostnímu řízení. V této souvislosti je nutné podotknout, že po zpravodajské službě není pro účely bezpečnostního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací, nýbrž stačí, že závěry vyvozené ze skutečností obsažených ve zpravodajské informaci jsou zároveň jejich nejpravděpodobnějším vysvětlením“*.
45. Jinými slovy smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a ne vyfabulované a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, čj. 6 As 226/2020 - 30). Jakkoliv tedy není po příslušných orgánech požadován důkaz jistoty pravdivosti informací, musí být tyto informace podepřeny konkrétností, specifikací zdrojů a uvedením dalších okolností podporujících věrohodnost informace, aby existoval dostatečný podklad pro závěr, že daná eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

soudu ze dne 8. 9. 2016, čj. 3 Azs 239/2015 - 35). Jen v takovém případě může soud zhodnotit, zda zájem národní bezpečnosti převáží nad zásahem do práv, jehož intenzita je dána konkrétními okolnostmi dosavadního pobytu a situace žalobce.

46. K dané otázce lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019 - 28, č. 4031/2020 Sb. NSS, dle něhož „[d]ůvody, pro které je třeba trvat na tom, aby utajované informace použité ve správním řízení jako podklad pro rozhodnutí vykazovaly znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňovaly jejich verifikaci, již zevrubně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57 (body 22 - 28). Pouze ve stručnosti lze zopakovat, že specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ve věci Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně znepřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS). Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak.
47. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobci nebyla upřena žádná procesní práva v souvislosti s rozhodováním na základě utajovaných informací, neboť byl jednak vyrozuměn o existenci utajovaných informací jako podkladového materiálu pro rozhodnutí, jednak to byl v souladu s právě popsányými východisky správní soud, který se podrobně seznámil s obsahem utajovaných informací a posoudil jejich věrohodnost a přesvědčivost i jejich význam pro posouzení zásadní otázky, zda jednání žalobce zakládá důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku na území České republiky, bude-li žalobce pobývat na jejím území.
48. Soud byl přitom při posouzení souvisejících žalobních námitek ve světle dříve řečeného instančně zavázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím Rozsudku NSS ve vztahu ke kvantitě i kvalitě skutkových poznatků a jejich způsobilosti být dostatečným podkladem pro závěr o důvodném nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
49. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že informace obsažené v utajované části správního spisu jsou z pohledu požadavků na přesvědčivost, relevanci a věrohodnost pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

účely tohoto správního řízení dostačující. Nenašel v nich ani žádné zásadní rozpory nebo nesrovnalosti (bod 16 Rozsudku NSS)

50. Jak již bylo uvedeno v bodě 17 Rozsudku NSS, na (přínejmenším potenciální) škodlivost jednání žalobce nelze hledět izolovaně optikou pouze konkrétní aktivity samotného žalobce, nýbrž všech skutečností, které posuzovaná Utajovaná informace podrobně popisuje. Pro závěr o rizikovosti žalobce, respektive jeho jednání z hlediska ohrožení bezpečnosti státu jsou tedy podle závazného právního názoru kasačního soudu podstatné rovněž ty skutečnosti, které se zdánlivě netýkají jeho vlastního jednání, nýbrž popisu fungování relevantního prostředí. Zasazují totiž poznatky týkající se jednání žalobce do kontextu ohrožení bezpečnosti státu. Na posuzovanou Utajovanou informaci je podle názoru Nejvyššího správního soudu, jímž je zdejší soud vázán, nutné hledět jako na celek, v němž mají všechny zde popisované skutečnosti svůj význam. Platí tedy, že i skutečnosti s nižší mírou konkrétnosti a individualizace ve vztahu k žalobci a jeho osobní aktivitě mají z pohledu meritorních závěrů o existenci dostatečný význam. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud, jedná se v podstatě o mozaiku skutečností vypovídajících s různou mírou konkrétnosti a individualizace o nežádoucím a přínejmenším potenciálně škodlivém směřování žalobce, na něž lze v souhrnu shromážděných poznatků s dostatečně vysokou pravděpodobností usuzovat.
51. Soud vychází při posouzení žalobních námitek ze závěrů Nejvyššího správního soudu (viz bod 18 Rozsudku NSS), který za podstatné označil, že Utajovaná informace obsahuje reprodukci poznatků o nikoliv náhodných, ojedinělých či jednorázových kontaktech, které svědčí o vazbě žalobce na prostředí vyvíjející činnost proti zájmům České republiky, která byla v soukromé rovině rozvíjena. Podle Nejvyššího správního soudu je rovněž (v míře možné s ohledem na zabránění ohrožení činnosti zpravodajské služby) popsáno, jakým způsobem byly poznatky o relevantních kontaktech žalobce zachyceny (získány). Prvotní pravděpodobnostní úsudek zpracovatele informace je přitom doplněn dalšími relevantními faktografickými údaji ze soukromého i pracovního života žalobce, jakož i popisem obvyklého fungování relevantního prostředí. Ze souhrnu všech poznatků zpravodajské služby je pak možno ve světle závěrů kasačního soudu, jimiž je zdejší soud při opakovaném rozhodování v této věci vázán, v posuzované věci s dostatečně vysokou pravděpodobností usuzovat na zásadně nežádoucí (a současně přínejmenším potenciálně škodlivé) směřování žalobce. Závěrečné hodnocení zpracovatele Utajované informace o „prokázání“ rozhodné skutečnosti je pak dle Nejvyššího správního soudu logickým vyústěním shromážděných skutkových zjištění, nikoliv prostým názorem zpracovatele informace, který by byl v rozporu s prve vysloveným pravděpodobnostním úsudkem.
52. Soud respektuje závěry, v nichž Nejvyšší správní soud v bodě 19 Rozsudku NSS uzavřel, že pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti modré karty přitom postačuje (i ve světle jím poukazované judikatury) existence důvodného nebezpečí, že by její držitel mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Nejsou tedy nutné poznatky o tom, že by žalobce již konkrétně vyvíjel činnost proti zájmům České republiky. Není tedy nutné čekat na to, „až se něco stane“. Podstata utajované informace tkví právě v tom, že další pobyt žalobce na území představuje s ohledem na tam obsažené skutečnosti, jejichž pravost a pravdivost správní soudy nemohou přezkoumávat, určité latentní riziko z hlediska bezpečnosti státu. Jak uvedl kasační soud, v nyní projednávaném případě nebylo smyslem a účelem dokazování řešit konkrétní jednotlivé jednání a aktivity žalobce v období následujícím po rozhodné skutečnosti, nýbrž spíše ověřit správnost pravděpodobnostního úsudku o rozhodné

skutečnosti s ohledem na další zjištění učiněná zpravodajskou službou a její znalosti relevantního prostředí.

53. Městský soud v Praze přitom ve shodě s právním názorem vysloveným ve zrušujícím Rozsudku NSS (viz bod 19 in fine) uzavírá, že obava z důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, je v posuzovaném případě namístě a je dostatečně podložena obsahem spisového materiálu.
54. Po přezkoumání a zhodnocení obsahu Utajované informace tak soud, vázán právním názorem vysloveným v Rozsudku NSS, dospěl k závěru, že v posuzovaném případě existuje reálná obava z důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Utajovaná informace nasvědčuje tomu, že žalobce svým chováním vytváří nebezpečí, že z jeho strany může dojít k narušení veřejného pořádku na území České republiky. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že Utajovaná informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných zpravodajskou službou, popisuje konkrétní jednání žadatele ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajících se jeho soukromého i pracovního života, včetně zasazení do časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Utajovaná informace popisuje konkrétní činy žalobce, které jsou ve svém souhrnu schopny přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele.
55. Utajovaná informace tak podává ve svém souhrnu ucelený obraz o činnostech žalobce, které zakládají důvodné nebezpečí, že by žalobce, pokud by mu byla prodloužena platnost modré karty, při dalším pobytu na území České republiky, ohrozil bezpečnost státu a jeho obyvatel. V tomto ohledu je zcela postačující, jedná-li se o dostatečně konkretizovanou hrozbu takové činnosti, a není nezbytně nutné, aby taková hrozba již byla naplněna. Na tomto závěru tak právě proto nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že je žalobce osobou bezúhonnou, neboť pouze na základě této skutečnosti nelze uzavřít, že by žalobce nepředstavoval riziko pro ohrožení bezpečnosti státu. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil ani k provádění žalobcem navrženého důkazního prostředku a k nařízení ústního jednání (ostatně sám žalobce s rozhodnutím bez jednání vyslovil v souladu s dříve uvedeným souhlas).
56. Soudu proto nezbyvá než zopakovat, že Utajovaná informace v dostatečném rozsahu a věrohodným způsobem popisuje chování žalobce, přičemž toto chování představuje potenciálně reálnou hrozbu, že může dojít k ohrožení bezpečnosti České republiky, bude-li žalobce na území dále pobývat. Soud na základě výše uvedeného shledal, že žalobní námitky žalobce koncentrované pod prvním žalobním bodem jsou nedůvodné.
57. Soud se dále zabýval námitkami žalobce koncentrovanými pod **druhým žalobním bodem**, a to zejména tím, že žalovaný nedostatečně přezkoumal otázky související s (ne)přiměřeností zásahu vyvolaného napadeným rozhodnutím do rodinného a soukromého života žalobce.
58. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., platí, že *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

59. Městský soud v Praze má na rozdíl od žalobce za to, že žalovaný přezkoumal zásah vyvolaný Napadeným rozhodnutím do rodinného a soukromého života žalobce v dostatečné míře, přičemž náležitě odůvodnil, z jakých důvodů považuje takový zásah optikou skutkových poznatků plynoucích ze správního spisu, především pak z Utajované informace, za přiměřený.
60. Jak soud uzavřel výše, Utajovaná informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných zpravodajskou službou, popisuje konkrétní jednání žalobce ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajících se jeho soukromého i pracovního života, včetně zasazení do časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Utajovaná informace popisuje konkrétní činy žalobce, které jsou ve svém souhrnu schopny přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele. Žalobce podle Utajované informace na území České republiky vyvíjí činnost, která směřuje proti bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Za této situace, kdy soud shodně jako žalovaný uzavřel, že obava z důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, je v posuzovaném případě namístě a je dostatečně podložena obsahem spisového materiálu, nelze žalovanému dle přesvědčení soudu vytýkat, pokud na půdorysu tvrzení žalobce stran zásahu do jeho soukromého a rodinného života nevyhodnotil tento zásah jako nepřiměřený.
61. Soud ověřil, že žalovaný vzal stran soukromého a rodinného života v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v řízení uvedl sám žalobce, a dále ty, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. Soud shodně jako žalovaný připouští, že doba, po kterou žalobce na území pobýval, zesiluje intenzitu zásahu, přesto však nejde optikou jiných poznatků o zásah nepřiměřený. Jak Žalobce často cestuje do země původu, ale i do ostatních zemí Blízkého východu, a má rovněž platné pobytové oprávnění ve Spojených arabských emirátech. Soud současně v kontextu úvahy o přiměřenosti zohlednil, že manželka a děti žalobce nejpозději v roce 2018 svůj pobyt na území ukončily a žalobce tedy rodinu na území již nemá.
62. Jiné závažné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života v důsledku zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti modré karty, žalobce podle přesvědčení soudu neuvedl, resp. nerozvedl, a setrval v toliko obecné rovině.
63. Za skutkové situace, která byla dána v nyní řešeném případě, tak při vážení zájmu České republiky na zachování bezpečnosti státu, a zájmu cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života, proto žalovaný i z pohledu soudu správně uzavřel, že ve světle výše popsaných zjištěných skutkových okolností případu vypovídajících o závadném chování žalobce nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život.

VII. Závěr a náklady řízení

64. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. Výrok II o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. října 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu